

KATOLIŠKI MISIJONI

XLII - 7 • LAS MISIONES CATOLICAS • JULIJ 1968

300 DOSMRTNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Ko tole pišemo, je poteklo komaj dobrih 14 dni od zadnje objave novih dosmrtnih naročnikov, pa vendar lahko spet z veseljem objavimo razmeroma lepo število teh, ki so se v zadnjem času javili kot „dosmrtniki“.

Prijetno so nas presenetili iz argentinske Mendoze, kjer je poverjenik Maks Ovčjak od niti ne tridesetih tamkajšnjih naročnikov javil že preje sedem novih dosmrtnih, zdaj pa še dva! Častitamo njemu in vsej tamkajšnji skupnosti in jih stavimo v zgled ostalim argentinskim rojakom in vsem drugim po svetu!

Tak in še večji zgled so nam tudi kanadski rojaki, katerih odstotek zaželenih dosmrtnih naročnin je 47 in so ga že ob zadnji objavi skoraj dosegli s 42 novimi dosmrtniki, zdaj so se pa čisto tesno približali; samo še dva manjkata, kajti pridobili so spet tri nove dosmrtnice! Lepo pa jih prosimo, da ne ustavijo akcije ob doseženem odstotku, ampak naj ga skušajo kar najvišje preseči, da nadomeste s svojim razumevanjem in žrtvijo tiste dežele in skupnosti, ki se morda ne bodo dokopale do zaželenega števila dosmrtnih naročnin...

Združene države so spet javile eno novo dosmrtno naročnico, tako da jih imajo točno 20 novih, od 65 zaželenih. Povdarjanje, da gre za *nove* dosmrtnice naročnike, je tu več kot umestno. Kajti tamkajšnji glavni poverjenik č. g. Wolbang CM se je že pred leti začel zavzemati za pridobivanje dosmrtnih naročnin, ko so „Katoliški misijoni“ za to navduševali, in je dosegel že pred akcijo v pomoč gradnji Misijonskega kolegija kar 36 dosmrtnih naročnin, dočim so se iz ostalih dežel večinoma javljali le redki poedinci. Tako je prav za prav v Združenih državah sedanja akcija za dosmrtnice že druga in je torej razumljivo, da bo težko doseči poleg že prejšnjih številnih še nad 60 novih dosmrtnikov, bo pa tudi izredna čast za naročniško skupino, ako se jim kljub temu ta dosežek posreči.

Razveseljivo je, da se je tudi iz daljne Avstralije oglasil eden, in sicer prvi, a je pripomniti, da je tudi tam že od preje precej dosmrtnih, saj jih je bil samo o. Bernard Ambrožič OFM naročil kar šest že pred leti.

Končno je še eden več iz Nemčije, po zaslugi imenovanega č. g. Wolbanga, tako da so tamkaj trije dosmrtni med vsega skupaj šestnajstimi naročniki in še eden iz Argentine pa še eden iz Italije.

V naslednjem objavljamo imena teh najnovejših desetih dosmrtnikov:

Argentina: Třobec Anica in Dacar Jože, oba iz Mendoze, pa Franc Grbec iz Slovenske vasi, vsak po 10.000 pesov.

Kanada: Jože Genorija, Toronto, Ivan Zakrajšek, Toronto, in Vinko Kokalj, Courtier — vsi po 50 kanadskih dolarjev!

ZDA: Mrs. Agnes Leskovec, 50 dolarjev.

Avstralija: Janez Klinar (že dolgo vrsto let prezasluzni dobrotnik Baragovega misijonišča), 46 avstralskih dolarjev.

Nemčija: Č. g. Franc Seškar, München, 50 kanadskih dolarjev.

Italija: Družina, po Marijini družbi na Via Risorta, Trst.

Srčna hvala vsem, z željo, da bi čim daljšo vrsto let uživali sadove te svoje geste, s katero bistveno sodelujejo pri gradnji Misijonskega kolegija in dajo priznanje naporom dvajsetletnega izdajanja „Katoliških misijonov“ v zamejstvu!

(Sledi na tretji strani ovitka!)

- Težko je begunstvo še za mlade; za stare ljudi je dvakrat težko, a še vedno za ceno življenja prihajajo begunci iz Kitajske, kjer je trpljenje katoličanov nepopisno in je Cerkev izginila v najgloblje katakombe. Eni in drugi begunci so potrebni molitve.
- Baraga je pravi vzor misijonarja, kakršnega hoče imeti koncil: s potrpežljivim in krepkim duhom prenaša samoto, utrujenost in neplodno delo.
- Lepo bi bilo slišati vse naše misijonarje, ko bi pripovedovali, na kakšen način so prišli do poklica in kaj jim pomenijo Katoliški misijoni, kot je to za 20-letnico zamejskih Misijonov zapisala misijonarka Langerholz.
- Poročilo p. Tomažina dokazuje, kako se Afrika odpira evangeliju, le delavcev potrebuje in zveste pomoči zaledja.
- Zambijski misijon se utrjuje in razmejuje. Očividno bodo ločili delovna področja hrvaški in slovenski jezuiti.
- Ljubljansko bogoslovje veliko obeta. Francoski lazarist zdravnik in duhovnik Zevaco je zapisal po vrnitvi na Madagaskar, da je med mladim slovenskim klerom veliko misijonsko navdušenje in da si Madagaskar od tega veliko obeta. Bog daj!
- Poročila misijonarjev so večinoma iz Afrike.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDOV NA BARAGO – MISIJONARJA

Alozij Geržinič

VI

Biti mora stanoviten v težavah; s potrpljivim in krepkim duhom mora prenašati samoto, utrujenost, neplodno delo.

Kot metliški kaplan je Baraga 10. aprila 1829 prosil za odpustnico iz ljubljanske škofije. V prošnji beremo tale stavek: „Po zrelem večletnem preudarjanju in po skrbnem raziskovanju božje volje sem se za trdno odločil, da grem v Severno Ameriko v misijone ter tam z božjo pomočjo prinesem luč svete vere vsaj nekaterim dušam, ki še sedijo v temi poganstva in senci smrti. . .“ Tega trdnega sklepa v 38 letih, kolikor mu je življenja še ostalo, ni mogla omajati nobena stvar. Ni se dal slepiti in v njegovo fino, občutljivo naravo so ovire in težave zasekale neštevilne rane. Neprestan boj s sovražnim podnebjem, razdaljami in surovimi razmerami je prenapenjal njegove sile – utrujenost je zatiskala noč za nočjo njegove oči za par ur spanja. Skoro vse odločitve – tudi pred prevzemom škofovskega bremena – in napor – tudi po imenovanju za škofa – je moral napraviti sam; dobro je preskusil, kaj sta duševna in fizična samota.

V zadnjih letih življenja se je pred negibnim in nemočnim škofom razgrinjala preteklost. Tedaj je mogel spoznati, kako je Bog zvest – v največjih preskušnjah svojega zvestega služabnika ni zapustil in je z milostjo krepil njegovega duha in podpiral njegovo stanovitnost.

Pred njegove notranje oči so prišla prva leta. Kaj ga je stalo navaditi se na divje kraje in ljudi! Pred 36 leti je sestri Amaliji pisal: „. . . živim med nevednimi, večinoma poganskimi divjaki in nepregledno polje se odpira moji dejavnosti, ker po neskončnem božjem usmiljenju sem edini misijonar cincinnatske škofije, ki živim med samimi divjaki.“ A Krivo drevo je bila šele prva postaja. Mnogo huje je bilo pri Veliki reki. „Skoraj nemogoče mi je opisati, v kakšnih težavah in stiskah sem v tem nesrečnem kraju,“ je priznal škofu Reséju. Tedaj se je malikovalski hudobiji, pohujševanju belih žganjetržcev in pijanski strasti Indijancev postavil po robu, sledeč nasvetu svojega Učenika („. . . s postom in molitvijo. . .“), in si

IRENEJ FRIDERIK BARAGA

Po predlogah risal Vladimir Mazi

naložil odpoved alkoholnim pijačam. Že prej je v La Grand Traverse dodobra spoznal tega sovražnika treznosti in poštenja. Njegov obisk tej vasi je prinesel neznatne sadove in misijonar je občutil globoko žalost ob (vsaj navidezno) neplodnem delu.

Iz prvih let se je spomnil na napore, ki ga je stalo privajanje na krpelje; le z njimi je bilo mogoče preko snežnih planjav. Trudnost ga je večkrat vrgla v sneg in indijanski spremljevalci so čakali, da si je za silo opomogel.

Ob začetnem delu v La Paintu se je nakopičilo toliko zlega, da je osemnajst let kasneje o tem zapisal: „Z velikim naporom sem se boril z vsemi mogočimi zaprekami, težavami in nasprotstvi.“ Boril se je vztrajno in ustanovil ta misijon. Nekaj let nato je tja prišla za nekaj časa sestra Antonija in poročala Amaliji: „Tukajšnje življenje je razgibano in težavno; treba je imeti veliko znanja in krepko voljo in biti vedno pripravljen za boj. . . Pot je težavna, začno naj jo samo tisti, ki imajo dovolj poguma in moči, da pri vsem, kar jih bo doletelo, ne bodo izgubili resnice izpred oči in se bodo tako vojskovali, da z zmago ne bodo izzvali novih bojev. . . Zato naj slabič ostane doma. Kdor pa čuti v sebi najčistejši namen, moč in stanovitnost, ta se mojim besedam ne bo dal oplašiti. . .“

Po sestrinem odhodu je Friderik spet ostal sam. Več bremen telesnega dela, gotovo večkrat pritisk osamljenosti na duševno razpoloženje. A božje življenje v duši neizmerno odtehta vse to. Iz njega je moč za vse, in kako naj bi bil človek sam, če v njem biva Presv. Trojica? Zato je Friderik iskreno sporočil Amaliji: „Povem Ti, da še nikoli nisem bolj mirno, zadovoljno in poceni živel kakor zdaj in si ne želim nobene spremembe, razen če bi imel biti tako star in slab, da bi si ne mogel sam kuriti sobo.“

Nova postaja: L'Ans. „Ko sem prvič prišel tja, da bi videl, ali bi se dal ustanoviti misijon, so bili Indijanci ravno pri sodčku žganja. Vsa številna družba je bila v najstrašnejšem stanju pijanosti. Seveda mi je to jemalo pogum. Vendar sem ostal in več dni čakal, dokler niso sodčke izpraznili. Počakal sem še nekaj dni, da so se popolnoma streznili. Šele potem sem šel mednje in jih povabil, naj pridejo in me poslušajo.“ Sedem let pozneje je bilo po poročilu predstojnika protestantske episkopalne cerkvene občine v Marquettu Petra Whita v L'Ansu ok. 800 Očipvejcev, nad 100 pol Indijancev in 20 do 30 kanadskih Francozov, poročenih z Indijankami. Vsi so po Whitovih besedah Baraga „ljubili in naravnost oboževali“.

Iz L'Ansa je Baraga oskrboval ozemlje, na katerem so danes tri škofije. Na 3 ali 4 mesce je potoval v rudniško ozemlje. Umirajoči škof se je gledal na teh potih, ko včasih po dva dni ni nič zaužil in so mu noge v preutrujenosti samogibno stopale in so se misli v izčrpanosti mešale; več-

krat je prenočeval na snegu. A njegovo srce je bilo že daleč spredaj v rudarskem naselju. Dr. Eby, rudarjev sin, piše, kako so prepotenega, premrlega misijonarja z vneto kožo in oteklimi očmi, v katerih so solze sproti ledenele, in s krvavimi žulji od krpelj rudarji veselo pozdravili in se zbrali, da jim je govoril – vsaki skupini v njenem jeziku.

Nad petdeset let je Baraga že imel, ko je po Leopoldinini ustanovi opisal nekaj primerov smrtne nevarnosti na takih poteh. „Tista noč je bila strašna... Vsiljevala se mi je misel, da bo tukaj najbrž konec mojega zemskega potovanja.“ Drugič: „Če bi me bila obšla slabost, da bi bil moral samo za kakšne pol ure počivati, bi bil v tako ledenem viharju gotovo zmrznil.“

Kakor je videti čudno, se zdi, da so te izredne težave manj prizadevale njegovo človeško naravo kot dušno trpljenje v škofovski službi. Zaslutiti ga moremo iz skopih zapiskov v dnevniku: „Danes je tretja obletnica mojega škofovskega posvečenja. Zelo žalosten dan. Najrajši bi rekel z Jobom: Tisti dan naj se povrne v temo!“ „Spet so me obšle misli, da bi se odpovedal.“ „Ves dan sem delal načrt, da se odpovem in vrnem v indijanske misijone.“ „Peta obletnica mojega posvečenja. Žalostna je. Preteklost me žalosti, sedanost muči, prihodnost vznemirja. Neskončnokrat rajši bi bil indijanski misijonar.“

Vizitacija l. 1860 po otavskih misijonih je bila ena sama žalost: Indijanci so se vdajali alkoholu.

Tudi te silovite napade, ki so jim bili vzrok med drugim utrujenost, razočaranje, samota, je zmagovito preстал. Zapiski v dnevniku povedo, odkod je dobil moč: „Ko bi le vedel, kaj je božja volja!“ „Zgodi se Tvoja volja, Gospod Bog!“

Papežev molitveni misijonski namen za julij:

da bi se uspešno rešili begunski problemi v Aziji in Afriki.

Posvetimo samo v najobčutnejše točke: Kitajska, Koreja, Vietnam, Sudan, Kongo... Med begunci so misijonarji včasih brez moči in brez sredstev, trpe s trpečimi. Ponekod so še vedno natrpani v begunskih taboriščih in v obupnih socialnih razmerah. To trpljenje je vnebovpijoče. Še bolj je Cerkev brez moči, da bi spremenila politični položaj tako, da bi se begunci mogli vrniti domov. Če se ne prebudi svetovna vest ob teh krivicah, se mora vsaj krščansko srce.

Vse dobi, kdor vse da...

FRANC ŠKRJANEC

Te misli so del predavanja v ljubljanskem bogoslovju. Naj bodo tudi dokaz oživljajoče se misijonske misli med mladim duhovniškim naraščajem v domovini.

„Kakor je Oče poslal mene, tudi jaz vas pošiljam“ (Jan 20, 21). Veliki Misijonar je s temi besedami pošiljal svoje učence na zrela polja apostolata. Prav tako – ali pa še bolj pa gredo njegove besede današnjim duhovnikom in laikom.

Univerzalnost misijonstva

To božje naročilo pa ne pozna kompromisa, še manj brezbriznosti, ki veliko učiteljsko nalogo Cerkve prelaga na druge. S ponosom v svojem udobju zatrjujemo, da smo udje mističnega Kristusa in člani potujoče Cerkve, ki pa je po svojem bistvu in namenu misijonska. Zato nas vse veže naročilo, prejeto od Kristusa, ki še danes hodi med nami in nas vabi, naj hodimo za njim in postanemo ribiči ljudi, in na svojem telesu dopolnjujemo, kar nedostaja njegovemu trpljenju. Naše delo za misijone, ki ni omejeno niti na posameznike, niti na družbe, še manj pa na ekspanzistične težnje posameznih narodov, mora imeti osnovo v tem Kristusovem naročilu: „Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte“ (Mt 9, 8). Jezus je podelil milosti za zveličanje vsej Cerkvi. Enako smo tudi Sve-tega Duha prejeli vsi, ki smo po krstu cepljeni v Kristusa. Naša naloga pa je, da tak pristen evangelij zaživimo najprej mi sami in potem z ognjem vneme za Kristusa prižgemo srca vseh ljudi. Ljudje so izgubili smisel za vesoljnost: njihove misli ne segajo preko subjektivnih želja in potreb. Tako so se oddaljili Kristusovemu naročilu in ne čutijo sile, ki jo „božje kraljestvo“ trpi v svetu, še manj pa vedo za njegove cvetoče pomladi. Naši ljudje morajo začutiti plapolanje božje ljubezni v svetu. Od tod bodo dobili moč, ponos in vzpodbudo za prenos evangelija v življenje.

Novi vidiki v misijonstvu

Misijonstvo smo predolgo gledali kot statično-forumsko ustanovo. Misijonarje pa ali kot idealiste, ali ambiciozne somišljenike raznih kulturnih in nacionalističnih stremljenj. Zaradi teh negativnih pojavov je moralo biti prelite toliko nedolžne krvi. Rekli bi: zaradi teh je Cerkev izgubila na ugledu svojega poslanstva. Nastajali so narodi in izumrla so ljudstva, ki niso imela priložnosti ali niso mogla spoznati pravega Boga. Misijonarji namreč niso vedno znali brati postave, ki jo je Bog zapisal v

srca teh ljudi. Sami so jo hoteli pisati in formulirati tako, kakor so oni sami to spoznali. Med pripravo za misijonsko delovanje so študirali globoke teološke razprave in razen jezuitov 16. stoletja so premalo upoštevali Pavlovo misijonsko geslo: „Tako sem Judom postal kakor Jud, da bi Jude pridobil; njim, ki so pod postavo, kakor bi bil pod postavo. . . njim, ki so brez postave, kakor bi bil sam brez postave, dasi nisem brez božje postave“ (1 Kor 9, 20-21).

Danes misijonar ni le beli oče, ki živi na misijonski postaji v družbi katehumenov, katere mu je pripeljala usoda. Duhovnik ne stoji več le ob reki in krščuje — da, tudi to. Današnji misijonar je kvas, ki prekvaša okolje. On seje, žetev pa prepušča naslednikom. Misijonar je vzgojitelj otrok in mladine. On le korigira kulturo in jo usmerja, ni pa presajavec svoje kulture. Prvotni cilj današnjih misijonarjev ni le: krstiti poglavarje plemen in uglednejše ljudi, saj se je božja ekonomija rasti iz majhnega in nepomembnega pokazala kot zelo uspešna. Bog hoče zaživeti med ljudmi preprostih src, prinesti jim želi svoje darove, po katerih bodo zmogli pravi nauk. Misijonarji ne poučujejo domačinov le v verskih in moralnih resnicah, ampak pospešujejo tudi materialni napredek in kulturo. Šele v takih razmerah more v dušah zaživeti Kristus.

Danes se resno računa s subjektivnostjo in kulturno tradicijo posameznih narodov. Misijonarji se resno zavedajo resnice: milost ne uničuje narave, jo izpopolnjuje. Ne le za misijonarje, za nas vse je postavljena zahteva: poznati mišljenje, kulturo in ekonomske razmere krajev, kjer delujemo. Voditelju ljudstva naj bi bila glavna ideala Jezus in sv. Pavel: Jezus, ki nasičuje ljudi, jih uči in jim pomaga v stiski, in sv. Pavel z gorečnostjo za božje kraljestvo. Pavel naj nam bo vzgled apostola, ki oznanja Kristusa-križanega, Judom v pohujšanje, poganom v nespamet, da se ga mi sodobni apostoli ne bi sramovali.

Kaj svet od misijonarjev pričakuje, nam je povedal veliki indijski voditelj Mahatma Gandhi: Najprej bi svetoval, da bi vsi kristjani začeli med seboj živeti kot Kristus. Drugič svetujem, da svojo vero prevedete v dejanje, ne da bi domačo vero poniževali ali ji nasprotovali. Tretjič svetujem, da imate za najvažnejšo ljubezen, kajti to je središče in duša krščanstva! Ta preprosta, a vendar nujna zahteva nekristjana, ki je od krščanstva toliko pričakoval, naj bi bila vodnica in kažipot apostolskemu delu naših misijonarjev.

Misijonski zavod v Baragovem misijonišču prosi misijonske prijatelje za slovensko slcvtvo: literarna in vzgojna dela, kar bi bilo za knjižnico dijakov primerno in potrebno. Morda kdo več ne rabi teh knjig, pa z njimi more napraviti veliko dobro delo.

S K I T A J S K E F O R M O Z E

ZA DVAJSETLETNICO KATOLIŠKIH MISIJONOV V TUJINI IN DVAJSETLETNICO DELA MISIJSKEGA ZDRAVNIKA DR. JANEŽA

S. Marija Kalista Langerholz FMM

Včeraj sem brala v Katoliških misijonih prve številke 1968, da letos praznujejo dvajsetletnico delovanja v tujini, in iz globine moje duše se je dvignilo nekaj kot „ljubezen, zahvala, občudovanje in... še naprej v novih dvajset let, ki naj bodo še bolj globoka, še pristrčnejša misijonska zveza med Slovenci tujine in domovine, med slovenskim ljudstvom v zaledju in med nami, ki v misijonih sejejo božjo besedo in jim je ljubezen zaledja v pomoč in vzpodbudo. Tudi se iz moje duše dviga molitev, da bi bili Katoliški misijoni – kot so bili meni in tolikim slovenskim misijonarjem — svetla luč našim mladim slovenskim fantom in dekletom doma in v tujini, ki bi jih vodila do misijonskega poklica.

Misli mi hite daleč nazaj v mladostna leta v Mariboru, ko sem kot danes z velikim zanimanjem prebirala vsak zvezek Kat. misijonov. Življenje, delovanje in trpljenje naših misijonarjev je v meni zbuvalo nekaj, kar je postajalo vedno bolj jasno in odločno: misijonarka moram, hočem postati. Posebno so me k temu vzpodbujali članki sestre Ksaverije Pirc in oni, ki jih je pisala dr. M. Miriam Zalaznik... Tudi gospod Lenček je kot bogoslovec imel enkrat v Mariboru misijonsko predavanje in ni vedel, da je bila v množici njegovih poslušavcev mlada duša, ki je težko čakala, kdaj se bo pridružila tistim, o katerih misijonskem življenju je pripovedoval. Še danes tudi vidim na odru našega učiteljišča mladega patra Stanka Poderžaja, ki se je odpravljal v misijone in vabil mlade, da sledijo njegovemu idealu.

Danes, po tridesetih letih misijonskega življenja in dela, še vedno z isto ljubeznijo in vnemo prebiram Kat. misijone, ki so me vsa ta leta zvesto spremljali in mi pripovedovali o trpljenju in zmagah dragih misijonskih sobratov in sester po svetu. S tolikim veseljem tudi odkrivam v njih nova imena mladih misijonarjev in misijonark, ki celo iz domovine odhajajo na misijonsko polje. To je sad dolgega, potrpežljivega dela Kat. misijonov.

Pišete, da ste začeli zamejske Misijone ob odhodu dr. Janeža v misijone; bo torej tudi on letos praznoval dvajsetletnico misijonskega zdravnika; gctovo ne bo nič o tem nobenemu omenil in bo v tihoti obletnica prešla, pa je slovensko misijonsko delo lahko ponosno nanj. Že dvajset let se dan in noč žrtvuje trpečemu človeštvu, ne da bi kdaj zase zahteval plačo, zahvalo ali slavo. Malo jé, malo spi, veliko študira in mu je edina zabava, ko se z malim avtomobilom pelje v naravo, pa ne daleč, da ga ne bi v bolnišnici pogrešali. Njegove bolničarke študentke so mi z občudovanjem o njem pripovedovale, kako je pozno v noč operiral, dal svojo kri, da bi rešil človeško življenje, omedlel zaradi utrujenosti in izgube

Dr. Janez Janež z generalom (na levi) in vikarjem (na desni) kamilijanskega reda.

krvi, in nadaljeval z operacijo, ko so se mu moči povrnila. Ko bi videli, s kakšno dobroto se ta duša sklanja nad trpečimi in kako mu bolniki in njihovi svojci vračajo vse to z neomajnim zaupanjem. Gotovo bo hud, če bo zvedel, da sem o njem govorila, pa se mi zdi, da ne smem molčati vsaj zdaj ob dvajsetletnici Katoliških misijonov, ki so v misijone poslali tega velikana dobrote. Tukajšnja največja, nova katoliška bolnišnica ga vabi v prestolnico za kirurga; pa je tako vezan na svojo kamilijansko bolnišnico v Lotungu, ki jo je sam „videl zrasti iz nič“ v današnjo veliko ustanovo, vedno prenapolnjeno zaradi slovesa, ki ga uživa, z veliko bolničarsko šolo, ki bo lahko pošiljala odlično izšolane bolničarke po vsem otoku. Tako dobro se je sam o sebi meni enkrat izrazil: „Da bi se poročil? Moral bi imeti rad samo eno bitje, moje srce pa hoče objemati ves svet!“ Ta človek je živel po načelih koncila že dolgo pred koncilom... Saj me bo kregal, če boste to enkrat o njem pisali v Katoliških misijonih, pa mi vest veleva, ker sem edina Slovenka, ki o njem lahko tako govorim, ker ga poznam in ga občudujem v njegovem življenju in delovanju.

Slovenski misijonarji smo bolj tihi o Formozi v Katoliških misijonih. Ko nedaleč od nas vojska ubija in del človeštva strašno trpi, smo mi hvaležni Bogu, da lahko še delamo svobodno za širjenje božjega kraljestva. Cerkev je na otoku poznana in cenjena, misijonarji svobodni. Veličastna katoliška univerza je središče kitajske kulture, liturgija po-

staja po koncilskem nauku bolj prikladna in razumljiva ljudem. Senčna stran je ta, da so bili ljudje tu od začetka premalo poučeni o krščanskem življenju ob krstu; pod tenko smetano krščanstva se skriva debela podlaga materialističnega poganstva. Mladina, ki študira, hoče samo v svet, ker tu nima idealne bodočnosti. Stari budizem ima pristaše med starejšimi, mladi kot povsod verujejo v sebe in v prazne ideale. Naša mladina, ki študira po srednjih šolah, je natrpana s študijem in nima veliko časa za raziskavanje krščanskega življenja. Vse naše sestre, še novinke, so razdeljene po vseh farah našega mesta, da skušajo otrokom in mladini kazati pot in jo voditi h Kristusu. Jaz imam že več let skupino krog 20 deklet višje srednje šole, ki kar redno prihajajo ob nedeljah k maši in po maši skupno proučujemo današnje probleme. Pet jih bo letos odšlo na univerzo in jih pripravljamo, da bi ostale trdne in zveste krščanskim načelom.

Moje glavno delo pa je še vedno vzgoja domačih poklicev. Za zdaj jih imamo v noviciatu 15; naši poklici ne prihajajo s Formoze; skoraj vse so s Hong-Konga, kjer so korenine krščanstva globlje.

Pred božičem sem bila pri dr. Janežu, po veliki noči bom tudi tja skočila, saj mu izkazujem popolno zaupanje, ko mu pripeljem bolne sestre na pregled ali na operacijo. Malo se po slovensko pogovoriva, potem pa spet: on na svoje delo, jaz na svoje...

(Pismo je datirano 25. marca letos v Hsin Ču, na Tajvanu - Formozi)

S. Kalista Langerholz (stoji ob levem stebru) s svojimi novinkami.

• POD AFRIŠKIM SONCEM •

Oče LOVRO TOMAŽIN DJ

Katondwe, 1. marca 1968.

Ako se prav spominjam, sem vam zadnjič pisal iz Lusake, po prihodu v Zambijo. Tedaj sem vam tudi sporočil, da odhajam v Malawi na študij jezika cinjanza. Tam sem bil dva meseca in pol, nato pa sem se moral vrniti, ker mi je dovoljenje za bivanje poteklo, čeprav znanje jezika še ni bilo zadostno. Bivanje tam je bilo zanimivo. Dežela je precej revna in še nerazvita. Prebivavci preprosti, prijazni in olikani, seveda na drugačen način, kot smo mi navajeni. Zato vzporedno s poukom jezika teče tudi razlaga tamkajšnjih navad, običajev in olike, da je tako možen uspešen in prijeten stik z domačini. Kmalu po prvih lekcijah je treba iti med ljudi na vas in se skušati razgovarjati, to je, spraviti v prakso to, kar smo se v šoli in iz knjige naučili. Tak način pouka se mi zdi učinkovit, čeprav je v začetku precej neprijeten in zahteva precejšnjo stopnjo ponižnosti.

Misijonsko delo tam je lepo zastavljeno in se hitro razvija. Vodijo ga beli očetje. Ljudje so krščanstvu naklonjeni in biti kristjan je zanje ponos in odlika.

V KATONDWE

Teden dni po vrnitvi v Zambijo sem že dobil prvo imenovanje in sicer sem bil nastavljen na misijon Katondwe. Prvotno je bilo rečeno, da se bom še „doma“ učil, a so me kar takoj „zapregli“. Nisem se branil, saj sem si tega že dolgo želel. A moje znanje jezika je bilo še zelo revno, vendar je bilo treba začeti z vso paro takoj prvo nedeljo: spovedovanje, pridiganje, krščevanje na treh različnih postojankah. Plavaj ali utoni. Gagal sem, a z božjo pomočjo je šlo in sedaj je že malo bolje.

Misijon Katondwe leži na jugovzhodnem delu Zambije, na desnem bregu reke Luangwa. Na oni strani reke je portugalski Mozambique. V tej dolini, ki je dolga kakih 85 km in sega na jugu do reke Zambezi, sta bila pred nedavnim dva misijona: Katondwe in Kapoče. Sedaj pa oba upravljamo iz Katondwe, kar pa ni prav lahko, kajti razdalje so precejšnje, ki se zaradi slabih poti še podvojijo, ali celo potrojijo, zlasti v deževni dobi. Podnebje tu je tropično, se pravi od septembra do marca zelo vroče in vlažno, zlasti še v deževni dobi. Zato je rastlinje bujno, nekakšna džungla, ki nudi varno zavetje divjim zverem, ki jih ni malo, celo sloni in levi, da ne govorimo o kačah, krokodilih, opicah in tudi muhah tsetse pa malaričnih komarjih.

Življenjsko stanje ljudi pri nas je zelo preprosto in primitivno. To se kaže zlasti v poljedelstvu, ki ga opravljajo le z rokami, oz. z neke vrste motikami. Glavni pridelek je koruza. Zato tudi dvakrat na dan jedo koruzno polento, ki je neslana. Za priboljšek imajo malo omake ali kuhanega sočivja. Kruha ne poznajo in žlic tudi še ne. Po vaseh se še dobijo ženske, zlasti starejše, ki od pasu navzgor nimajo na sebi nobene obleke, a se zaradi tega nihče ne pohujšuje in se jim zdi to povsem normalno. Matere svoje otroke, dojenčke, hranijo kjerkoli, tudi med mašo ali krstom in tako ni jokanja in je mir pri hiši. Lep prizor je, ko pride mati s svojim otrokom, ki ga ima navezanega na hrbtu, k spovedi. Tedaj tak otročiček zvedavo gleda belega gospoda, prisluškuje materinim grehom in zve za pokoro, ki jo je zanje dobila. . .

O verskem stanju si še nisem mogel ustvariti kaj bolj točne podobe. Moj prvi vtis je ta, da je Gospodov vinograd precej zapuščen in neza-dostno oskrbovan, predvsem zaradi pomanjkanja delavcev-misijonarjev in dobrih katehistov – pa tudi modernih metod in sredstev. V tem pogledu smo še precej, če ne zelo daleč zadaj. Sedaj npr. sva za delo v vsej dolini le dva duhovnika; a kaj je to spričo tolikih potreb in takih okoliščin! Krščanstvo še nima močnih korenin, ker je sorazmerno mlado, dočim ima poganstvo še močan vpliv, in to tudi na kristjane, saj so v njem rasli skozi stoletja in mnogi njihovi sorodniki in sosedje še živije pogansko. Tako je še polno poganskega praznoverja in strahu pred raznimi duhovi. Zelo se trudijo za njih naklonjenost ali pa se pred njimi branijo, seveda na poganski način.

Znak verske zapuščenosti je tudi to, da se mnogi katoličani ne poroče cerkveno. To ima seveda porazne posledice, kajti odslej ne morejo več k zakramentom in tako se počasi oni sami in njih otroci oddaljujejo od Cerkve. Imam pa zopet vtis, da temu ni toliko vzrok zla volja ali pokvarjenost, ampak bolj nevednost, človeška slabost ter pomanjkanje verske nege. To mnenje potrjuje dejstvo, da pride na nekaterih podružnicah lepo število ljudi k nedeljski službi božji ter večina teh, ki so zmožni prejeti zakramente, jih tudi prejme, in moram reči, da mnogi res lepo živijo. Drug dokaz nam nudi misijonska bolnišnica v Katondwe, ki ima prostora za približno 50 bolnikov. V tej bolnišnici je leta 1967 prejelo 42 bolnikov sv. obhajilo. Letos februarja pa nekaj čez 80. Zakaj tolikšna razlika? Morda zato, ker jim je nekdo posvetil malo več časa.

Prisrčno pozdravljam vse prijatelje slovenskih misijonarjev.

Sveti zbor vabi vse h globoki notranji prenovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedali in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pagani.

Misijonski odlok

Misijonar o. Lovro Tomažin na svojem motorju — razdalje so velike!

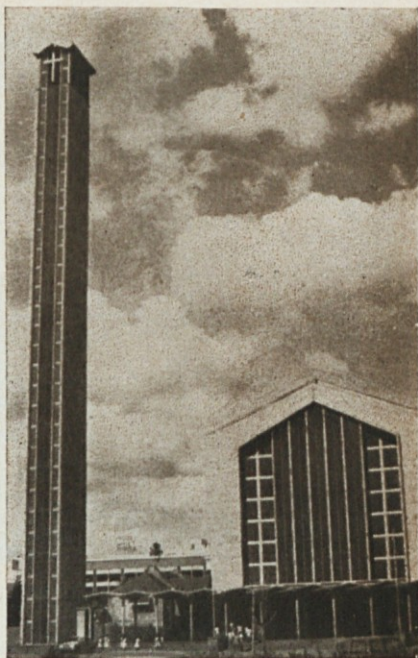
Isti misijonar med zambijsko mladino.

Naši zambijski misijskarji

o. Jože Kokalj D.J.

Cerkev v Natheure

Začnimo pripovedovanje pri našem najmlajšem slovenskem misijonarju - bogoslovcu Stanku Rozmanu D.J. Medtem ko študira afriški jezik nyanja v republiki Malawi (severovzhodno od Zambije), ne pozablja na študij afriških problemov in ima odprte oči za razmere na črnem kontinentu, kamor ga je poklicala Previdnost.

Posebno zanimiv je bil njegov obisk v bogoslovju *Kachebere*, kjer se pripravljajo za duhovnike bogoslovci iz Zambije in Malawija. Takole nam sporoča o svojem obisku v tem semenišču:

„Bogoslovje Kachebere sem obiskal na cvetno nedeljo. Mogočno semenišče (up cerkve v Zambiji in Malawi) leži ob vznožju hriba, preko katerega gre državna meja med Zambijo in Malawi. Zgradili so ga ameriški beli očetje pred drugo svetovno vojno, 1939. leta. Sprejme lahko 100 in še več bogoslovcev. Trenutno je tam 48 študentov, 8 belih očetov in dva brata. V bližini so tudi sestre, ki skrbje za kuhinjo.

Nekaj kilometrov daleč se razprostirajo vrt in polje. Tam uspevajo banane, oranže, limone in drugo tropsko sadje. Na polju pridelujejo koruzo, fižol, kikiriki. Ob zgradbah so igrišča za tenis, odbojko in košarko; če pa žele bogoslovci igrati nogomet, morajo čez mejo v Zambijo, saj je meja prav blizu zgradb, tako da je zadnja hiša pol v Malawiju, pol v Zambiji.

Z enim od bogoslovcev sem igral in izgubil ping-pong v prostrani

dvorani za odmor. Dvorana služi obenem tudi za gledališke predstave.

Bogoslovci radi berejo knjige in revije ne le v angleškem, ampak tudi v francoskem in italijanskem jeziku. Televizije v Malawiju še nimajo, medtem ko je zambijska TV zelo dobra.

V semenišču imajo precej velik zvezdogled, ki približuje zvezde in nebesa obenem.

Ob določenih dnevih gredo bogoslovci na župnije in v vasi, kjer se privajajo bodočemu misijonskemu življenju.

Poleg angleščine, ki je pogovorni jezik, govorijo še dva domača jezika: nyanja in bemba. Pater Rudež zna oba in tudi pater Kokalj mora pridigati in spovedovati v obeh jezikih. Mašo imajo dvakrat tedensko v obeh afriških jezikih in v latinščini, enkrat pa v angleščini. Vendar bo angleščina kmalu spodrinila latinščino.

Hrana je v glavnem pripravljena na evropski način. Čimbolj se mlade države razvijajo, tembolj se uveljavljajo dobre in koristne navade, na katere smo navajeni v Evropi.

Enega od bogoslovcev sem vprašal: „Kaj pričakujete od mladih misijonarjev in od laičnih apostolov?“ Odgovoril mi je: „Da bi se vživeli v našo dušo, da bi nas razumeli in imeli radi ter nam v tem duhu pomagali na verskem, kulturnem in gospodarskem področju.“

V semeniški kapeli sem z novo gorečnostjo molil za afriške in posebej za zambijske poklice. Brez duhovnikov ni Kristusa; brez Kristusa ni Cerkve. Evropski in ameriški misijonarji smo v Afriki le začasno.

Med bogoslovci sem srečal tudi tri iz luzaške nadškofije, kjer je naš

O. Lovro Tomažin D.J. pred cerkvijo v Katondwe

misijon. Diakona Štefana, ki bo posvečen v jeseni, sem povabil v naš misijon Matero (Lusaka) na ponovitev nove maše. Obljubil je, da bo prišel. To bo dogodek za Matero! Pomislite: nadškofija Lusaka ima le 5 zambijskih duhovnikov “

Tako Stanko Rozman.

Brat Rovtar je vedno, kadar ga obiščemo ali pa nas on obišče, veselo razpoložen in poln dobre volje. Vsi ga imajo radi. Potem ko je končal tečaj iz knjigovodstva, je začel delo v tajništvu za katoliške šole. Vedno bolj je spreten in uporaben pri tako važnem delu – pri upravi petdesetih katoliških šol.

Pater Tomažin, ki nadaljuje s študijem afriškega jezika na oddaljeni misijonski postaji, očitno zelo hitro napreduje in vztrajno pridiga in poučuje v jeziku nyanja. Zelo nas veseli njegova vedrina, vzoren redovniški duh in sposobnost za različna apostolska udejstvovanja. (Med tem je že samostojen dušni pastir, kot beremo v njegovem, na prejšnjih straneh objavljenem članku. Op. ur.)

Midva s p. Rudežem sva končno vse pripravila za gradnjo nove cerkve v predmestju Lusake, kjer je naš misijon Matero. Nabavili smo vse železno ogrodje, kupujemo opeko, cement in... saj veste, kako je, če gradite - cerkev. In če je škofija tako revna, da vam ne more dati niti dinarja...

Pater Rudež je pravi strokovnjak za jezik nyanja. Zato so ga povabili, da govori na zambijskem radiu. Vodstvo radijskih oddaj v jeziku nyanja in poslušavci oddaj so očitno zelo zadovoljni z njegovimi govori. Pripravil je tudi malo pesmarico pesmi, ki jih učimo mladino v naših mladinskih organizacijah. Vse pesmi je v jeziku nyanja sestavil pater Rudež.

V postnem času smo – z nadškofovimi dovoljenjem in blagoslovom – sodelovali z anglikanci našega misijona. Vsako sredo smo napolnili njihovo cerkev in gledali filme o apostolski veri. Vsak petek pa so nam anglikanski verniki s svojim duhovnikom vrnili obisk in prisostvovali v naši cerkvi križevemu potu. Na veliki petek, smo imeli skupno proslavo na prostem, sredi Matera. Povabili smo kristjane vseh cerkvá in pogane, da skupaj proslavimo spomin Jezusove smrti ob treh popoldne. Midva s p. Rudežem in anglikanski duhovnik smo brali Jezusovo trpljenje, pridigala pa sta anglikanski duhovnik in p. Rudež. Prostor je bil ozvočen, tako de ja 1700 prisotnih kristjanov in poganov moglo spremljati spored. Po končanem skupnem shodu smo se katoličani napotili v procesiji v našo cerkev, kjer smo imeli svoje obrede velikega petka, pridružili pa so se nam tudi mnogi drugi kristjani in pogani. Prepričan sem, da Kristus tudi danes govori: Množica se mi smili. Naša naloga je, da tej množici približamo skrivnost Odrešenja – za vse.

Meseca maja začenjamo s petimi tečaji za nepismene in bomo na ta način podprli prizadevanja prosvetnih oblasti, da zmanjšajo nepismenost. Sodelujemo z državnim programom.

Ko smo prihajali v misijone, smo imeli kupe dobrih želja. Mislim, da se naše želje uspešno uresničujejo v Lusaki, v Materu, kjer je naš misijon. Bogu hvala za vse!

I. Štanta CM: **Utrinek z Madagaskarja**

TREZNO MNENJE JE ŠLO NA POČITNICE

V vasi Vuhitsambua sem bil in na večer nastane krik. Blizu vasi je gorelo in ogenj, gnan od vetra, se je bližal vasi. Ko sem prišel na kraj kričanja, je čarovnik dajal povelja: „Tako prinesite sulice, vsadite jih v zemljo tako, da bodo kot pregraja in ne bojte se, ogenj ne bo šel preko njih.“

Možje in fantje so poslušno storili, kar je naročil čarovnik. Neda-leč proč se je na rogoznicah sušil riž, blizu so bile slamnate koč. Takoj sem sprevidel: razsodnost je šla na počitnice. Rečem ljudem: „Hitro, pridite mi na pomoč s palicami, da udušimo ogenj!“ Voda je bila več kot kilometer daleč.

Pustili so me samega, ko sem se potil, in si mislili: Ali si nor, saj ogenj ne bo šel preko sulic. Tako je rekel čarovnik.

Ni bilo dolgo, pa so ročaji sulic goreli kakor slama in ogenj je uničil štiri koč. Naslednji dan so se nekateri opogumili in mi priznali: „Oče, imel si prav!“ — „Kaj je bilo to tako težko razumeti?“ sem jih žalosten vprašal.

Pa vem: prihodnjč bodo spet ubogali čarovnika...

Misijonar Štanta je trenutno na obisku v Evropi. Oglasil se je tudi v Sloveniji in bo še prišel, da bo imel misijonska predavanja, sicer pa se mudi v Italiji, ker spada v turinsko provinco lazaristov. Ob vrnitvi se mu bo pridružil g. Buh, če ga ne bo srce že prej potegnilo na Madagaskar.

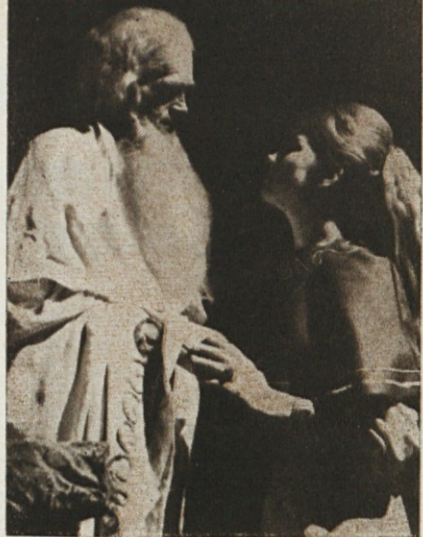
IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

LETOŠNJA MISIJSKA NEDELJA

Po mnogih krajih, kjer žive Slovenci, so že bile proslave v čast našemu največjemu misijonarju Baragi. Domovina in tujina tekujeta v tem. Naj res ne bo slovenskega naselja, kjer ne bi vsaj na skromen način proslavili Slovenca, ki je s svojo svetniško osebnostjo pokazal širnemu svetu, da tudi slovenski narod premore velikodušnost, podjetnost, žilavo vztrajnost, globino in notranjo moč osebnosti. Letošnja misijonska nedelja naj bo posvečena predvsem njemu. Če nam more kdo obuditi v mladem rodu misijonske poklice, je to on: naš misijonski orjak.

Na lanskih proslavah smo se spominjali pokristjanjenja Slovencev, obenem smo se s tem pridružili papeževemu pozivu, naj praznujemo leto vere. V Torontu in Buenos Airesu sta bili predstavi Simčičevega Krsta pri Savici. In če smo ob spominu na zoro naše krščanske vernosti v Bogomili — tihi misijonarki — gledali simbol slovenskega naroda, in nam je spreobrnjenje Črtomirovo nakazalo pot v misijonstvo, nam letos: ne simbol, ampak živi lik misijonarja Barage pogloblja misijonsko miselnost. Mnogi narodi bi si šteli v čast, če bi imeli takega velikana. Mi v svoji skromnosti in majhnosti sami ne upamo dati dosti veljave možu, ki ga moremo in moramo uvrstiti med največje Slovence.

K pričujočim slikam. Črtomir (Frido Beznik) in Bogomila (Marjeta Smerujeva) iz buenosaireške predstave.

Na desni zgoraj: Staroslav (M. Willempart) s svojo hčerko Bogomilo (Marjeta Smersu); spodaj vedež (Ciril Markež). Igra je v režiji in zamisli Nika Jeločnika bila štirikrat na odru in vedno z velikim uspehom. Upamo, da letošnja misijonska nedelja ne bo zaostajala za lansko.

(Fotografije Jernej Dobovšek)

naši misijonarji pišejo

V Južni Afriki imamo tri slovenske uršulinke; od vseh imamo pošto, največ seveda od s. KSAVERIJE LESJAK O.S.Urs., ki deluje v Randfonteinu.

Ta misijonarka je že leta 1966 pisala pristrčno pismo slovenski šoli Marije Vnebovzete v Clevelandu, ZD, ki se takole glasi:

„Iznenadena sem nad vašim darom, dragi slovenski učenci in učenke! Za tri krste 15.12 dolarjev! Kako hvaležna sem ljubemu Bogu, da je ohranil misijonskega duha v srcih naše izseljenske mladine. Koliko malih žrtev ste položili na veliki misijonski oltar, preden ste zbrali to lepo vsoto. Bog vam povrni stotero in tisočero!

Jaz delujem na jugu Afrike, med ubogimi, zapostavljenimi zamorci. V naši šoli — pri sv. Patriku jo imenujemo — imam okrog 500 otrok, katerim se posvečate dve misijonarki in sedem črnih učiteljev ter 5 črnih učiteljic, ki jih moramo sami plačevati, kajti država že od 1954 ničesar ne prispeva. Jaz sama imam v razredu 73 majhnih učencev in učenk. Revni so. Večinoma prihajajo v šolo bosi, poleti in pozimi, no, saj tu snega skoraj ne poznamo. Mnogi so brez zajtrka, ker v svoji revščini jedo samo enkrat na dan in še takrat samo koruzni močnik, ki pa je tako gost, da ga lahko

kar s prsti zajemajo, ki jih rajši rabi-jo kot pa vilice ali žlico, češ, žlica gre od ust do ust, s prsti pa samo jaz v usta nosim.“

V ostalih devetih pismih iz leta 1967, ki jih je največ pisala č.g. Wolbangu CM, potem pa Kat. misijonom (gg. Sodji in Lenčku CM) in ostalim misijonskim sodelavcem in dobrotnikom (gospe švajger, gospe Tusher in drugim), pa poroča po vrsti tole iz svojega misijonskega življenja v prejšnjem letu:

„Za konec duhovnih vaj sem zbolela in ob sklepu mi je bilo tako hudo, da sem pričakovala smrt. Komaj sem še prišla domov — z visoko vročino. Pred božičnim dnem sem zbrala vse sile in šla v misijon, da pripravim obe cerkvi za svetonočno slavje, a k polnočnici letos prvič v življenju nisem mogla.

Po božiču so me poslali za teden dni v Rustenburg, kakih 45 km od tu na okrevanje. Tamkajšnji misijon se imenuje Modimong, kar pomeni Kjer je Bog. Ta misijon je pognal na mestu divjega grmičja in so ga ustanovile sestre sv. Pavla, ki imajo za geslo, da se naselijo tam, kamor drugi ne morejo. Bog je resnično pričujoč na tem misijonu. Po desetih letih trdega dela je zrasel samostan, prostrana cerkev, dve bolnišnici, ena za moške, druga za ženske, dve šoli ipd. Na drugem koncu naselja pa je lep, razsežen no-

viciat za sestre domačinke, ki jih vzgajajo za nadškofijo Pretorijo. Imajo jih že 24. Prav te dni bodo prve tri opravile večne zaobljube. Sreča in mir sevata z njih vedrih obrazov. Kako lepo so skrbele za nas! Bilo nas je šest sester na okrevanju in smo stanovale v posebni hišici, kjer smo imele vsak dan tudi mašo, čez dan pa še Najsvetejše. En dan smo preživele z domačinkami v noviciatu in obedovale z njimi. Zvečer so nam priredile koncert in šele pozno v noč smo se vrnile v četrtrt ure oddaljeno našo hišico. Na novega leta dan smo obiskale bolnišnici. Samo tri sestre so za vodstvo vsega ogromnega dela. V vsaki bolnici je maša trikrat tedensko kar na hodniku, da so lahko vsi bolniki deležni sadov najsvetejše Daritve.“

V naslednjem pismu, to pot g. Sodji CM, se zahvaljuje za poslano „Duhovne vaje“ in za „Meditacije“. Potem pa poroča o praznovanju Velike noči:

„Gotovo vas bo zanimalo, kako bomo praznovali Veliko noč. Na veliki četrtek ob dveh popoldne smo zaključili prvo šolsko četrletje. Uro pozneje sem bila že na poti v novo zamorsko naselbino Mohlaknig, ki je oddaljena kaka dva kilometra in pol. Ena tamkajšnjih učenk mi je prišla na pomoč in ob pol osmih zvečer je bilo že vse pripravljeno za liturgijo velikega četrтка. Po oknih in kloph sem postavila sveče, ker nam mestna uprava ni dovolila uporabo elektrike, ki jo imajo samo za razsvetljavo cest in javnih poslopij (med te cerkva ne štejejo), pa pivnice, ki je občinska... Cerkev se je lepo napolnila, kakor tudi naslednji dan, za veliki petek. Obkrat so verniki v polnem številu prejeli obhajilo. ❧

Na veliko soboto je sicer deževalo kot za stavo, a kljub temu je bila tudi ta dan udeležba lepa. Slaba razsvet-

ljava v cerkvi jih ni nič motila, kajti tudi v svojih bornih kočah so brez elektrike. Glede velikonočne blagoslovljene vode sem pa vedno v zadregi, če je ne bo zmanjkalo, čeprav napolnimo z njo naše največje posode. Zamorci imajo veliko vero v moč te vode, ker se toliko zmoli nad njo. Najprej se je dobro napijejo kar za cerkvijo, potem pa napolnijo z njo velike steklenke in jo odnesejo domov, kjer poškropijo vse prostore in jo dajo piti še drugim, pred vsem bolnikom.“

V začetku lanskega leta pa piše misijonarka dobrotnici ge. Švajger, ki ji je poslala velik paket oblačil. Tako le jih je razdelila:

„Prva družina, ki je bila deležna vašega daru, šteje deset članov: starša in osem otrok, od katerih jih je pet v naši misijonski šoli. So dobri katoličani in so obljubili, da bodo molili za vas. Druga družina, ki ni katoliška, šteje kar 15 članov. Oče se je ponesrečil in ima samo eno roko. Na to družino smo naleteli malo pred božičem in jo našli v največji bedi: mlajši otroci so brez vsake obleke tekali krog hiše. Tretja vaših dobrot deležna družina pa tudi šteje 15 članov. Otroci so pred časom z dovoljenjem staršev postali katoličani, kasneje sta tudi oče in mati prišla k meni v pouk in sta tudi že krščena. Četrta družina je brez očeta in za vse skrbi že zelo priletna stara mati, kajti njen sin, družinski oče, je zgodaj umrl, a ker je v hiši vse polno otrok, mora biti mati doma tudi po moževi smrti, in tako pade delo za zaslužek na rame stare matere. Nazadnje sem mogla obdariti tudi 3 naše šolarje, tudi iz številnih družin. Tako ste s svojimi darovi mnoge razveselili in jim pomagali.“

V naslednjem pismu piše, kako jih je obiskal silen tornado, ki je na nji-

hovem vrtu in čisto ob hiši izruval kar 18 dreves, a druge škode niso utrpele, čeprav je bilo mnogo hiš porušениh in 12 mrtvih. Hvaležne so za božje varstvo.

Dalje poroča: „Nove šole za črnce še vedno nismo izvojevale pri oblasteh. Vedno imajo kak izgovor. Zato smo v zadnjem mesecu zavele popravljati stari misijon pri sv. Patriku in cerkev. Otrok nam v šoli ne manjka. Letos smo poslali enega naših fantov v višje semenišče v Basutoland. To je tisti Jožek, o katerem sem pred časom pisala v KM, kako nam je pomagal graditi cerkev. Je izredno dober fant. Ni posebno nadarjen, a študira tako resno, da je maturiral z odliko. Prosim, molite zanj, da vztraja in postane goreč apostol svojemu ljudstvu!“

V naslednjih pismih beremo sledeče:

„Gornji naslov Vam pove, da nisem doma. Poslali so me v to okrevališče iskat zdravja, moči in počitka. Zdaj mi je že bolje in se jutri vrnem domov, ker pričnemo zadnje šolsko četrtletje. Stanujem pri Sestrah božjega usmiljenja, ki imajo tu svojo postojanko prav v ta namen za vse misijonarke Južne Afrike. Leži tik ob obali Indijskega oceana sredi tropičnih nasadov in sladkornega trsa.

Prvi teden mojega bivanja tu so vladali mrzli viharji. V naši bližini je na jugoslovanski ladji „Trebnje“ nastal požar. 40 mornarjev se je rešilo v dveh rešilnih čolnih. 22 ur so brodili v smrtni nevarnosti na brezmejnem morju brez pitne vode in hrane, v mrazu. Šele naslednjega jutra jih je rešila neka holandska ladja. Nje kapitan je osebno pomagal jugoslovanskim mornarjem, da so se povzpeli na krov. Ko je pa videl, da eden starejših mornarjev kar ne more iz čolna, je kapitan skočil v morje, da bi mu iz čolna pomagal, a zajeli so ga razdivjani valovi in je sam uto-

nil, medtem ko so zadnjemu naših mornarjev rešili življenje. Poslali so jih za nekaj dni v Durban, kjer so jih vse nanovo oblekli, nakar so jih z letalom odpravili v Jugoslavijo.

Zadnje četrtletje je bilo silno veliko dela. Šolsko leto smo zaključili 7. decembra z zelo lepimi učnimi uspehi. Nevoščljivci iz sosednje šole so nas cvadili, da me veliko preveč pomagamo učencem. Dobile smo nenapovedano kontrolo. Tudi jaz sem morala pred 4 šolske nadzornike, čeprav nisem nadzirala kandidatov pri končnih izpitih. Prav lahko mi je bilo odgovarjati na njihova vprašanja, tako da je bilo gospode nazadnje kar sram.

Z zaključkom šolskega leta je bila združena običajna božičnica za našo šolsko mladino. Tri evropske gospe iz mesta so nam prišle pomagat. Kako hitro so otroci pospravili vse dobrote! Seveda, saj so večkrat lačni kot nasičeni. 24. najubožnejšim smo pripravile še poseben zavitek za vsakega, da so nesli kaj tudi domov. Vsak otrok je prejel tudi kako igračo, malo ali tudi večjo. Prav veselji so bili. Za konec leta imamo pa v pripravi obdarovanje številnih družin, brez ozira na to, kateri veri pripadajo.

Še to: Pred nekaj tedni sem govorila s tukajšnjim našim škofom, ki mi je povedal, da mislijo Slovenci iz Južne Afrike blizu Johannesburga sezidati svojo cerkev. Bog jim pomagaj pri tem lepem podvigu!

Pred nekaj dnevi so nam ponovno zavrnilo našo prošnjo za gradnjo šole v novi vasi. Krajevne oblasti nočejo katoliške šole, se boje našega vpliva. Bojim se, da delamo krivico našim učiteljem, ki se že starajo, če še nadaljujemo z našo šolo, ko za bodočnost ni pravih izgledov. Med tem je država dvignila plače učiteljem javnih šol in z aprilom vstopijo v veljavo tudi določbe za pokojnino. Če zapremo šolo

sedaj, bo večina našega učiteljstva še dobila mesta na državnih šolah, kasneje pa radi starosti to ne bo mogoče. A naš škof ne dovoli tega, ampak hoče, da s šolo nadaljujemo.

— Spet je blizu Velika noč. Pravkar sem se vrnila z misijona. Cvetna nedelja je. Lepo smo proslavili Zveličarja. Cerkev je bila polna vernikov. S procesijo smo krenili kar po vasi z zelenimi vejicami v rokah in s pesmijo na ustih; molitev pobožnih zamorčkov je bila gotovo v čast in slavo Kristusu, pa še v dober zgled okolja, ki se malo meni za duhovnost.

Naš misijon pri sv. Patriku je dobil novo lice. Prenovili smo cerkev in šolska poslopja, ko že ne upamo več na novo šolo v Mohlakungu. Na starem kraju upamo ostati tako še nekaj let. Šola se je v začetku leta proti našemu pričakovanju zelo napolnila. Vsi kotički so zasedeni. Hvala Gospodu, da imamo še možnost kaj dobrega storiti za to mladino! Prav zdaj imamo v zadnji stopnji priprave 86 šolarjev katehumenov. 124 otrok se pa istočasno pripravljajo na prvo sveto obhajilo. Sleherni terek pridejo tudi naše najmlajše sestre iz Johannesburga, da posvetijo ta dan mladini in se istočasno na praktičnem delu zblizujejo z vzgojnimi problemi.

Pred nekaj dnevi sem se sešla s s. Brigito Bregar in z našo najnovejšo misijonarko s. Marijo Glorija Škrl. Obe sta zdravi in pridno delata. S. Glorija zdaj študira na univerzi in bo preteklo še nekaj let, preden se bo mogla vsa posvetiti delu med zamorsko mladino.“

Tudi od te uršulinke, s. GLORIJE Škrl imamo iz lanskega leta dve pismi. V prvem se najprej zahvaljuje za naš denarni dar, ki ga je dala za pomoč dekletom, študirajočim v poseb-

Katoliška zamorska družina iz Južne Afrike

nem zavodu za uradniške službe, in pravi: „Katoliških zavodov za zamorce je danes v Južni Afriki zelo malo, in tako morejo le najboljši študentje dobiti mesta v njih. Toda biti odličen študent, to tu ni lahko, kajti z uvedbo 'bantu' šolskega načrta se od Afrikancev veliko več zahteva kot od Evropejcev. A Afrikanci potrebujejo veliko več izobraženstva če hočejo dobiti v deželi položaj, ki jim po številu gre. Zato jim moramo biti na vse načine v oporo pri njih študiju. Ko sem prišla v deželo, sem začela s poučevanjem katekizma pri dekletih in fantih iz zadnjih treh razredov naše šole. Imela sem jih kakih trideset. Od teh bosta morda dva tako srečna, da prideta do mature. In vsi ostali, ki so prav tako sposobni dijaki? Šole se zapirajo, dijake pošiljajo domov...

Če bi bilo več sredstev in več misijon-skih moči, bi to študirajočo mladino lahko zbirali v študijske krožke, ki bi jim širili izobrazbo.“

V drugem pismu iz avgusta meseca lani se spet zahvaljuje za novi dar, sporoča, da študira na univerzi in zato nima za zdaj veliko stika z misijonom med črnici razen ob instrukcijah, katere daje nekaterim mlajšim študentom in študentkam. Stik z leteni ji zelo prav pride, kajti želi se vglobiti v zamorsko dušo in zamorce sploh, da jim bo kasneje še lažje in še bolj prav pomagala.

Sporoča tudi o Slovencih v Johannesburgu, ki da jih je kar lepo število, samo duhovnika-rojaka bi potrebovali. Hrvatje in Bosanci pravkar pričakujejo dalmatinskega duhovnika.

Tretja uršulinka s. BRIGITA BREGAR, ki je že 30 let v Južni Afriki, se nam je tudi nekajkrat oglasila v teku zadnjega leta. Deluje v uršulinskem zavodu v Krugersdorpu. Zahvaljuje se za darove in pripoveduje, kako jim prav pride vsaka pomoč, ker so potrebe velike. Zelo je tudi hvaležna za slovenske duhovne knjige, ki ji jih od časa do časa pošljemo in ki ji v domači besedi prinašajo duhovno bogastvo. V hiši, kjer deluje, je večina starih redovnic; nekatere imajo že več kot 80 let, druge čez sedemdeset, a še vse pridno delajo, nekatere celo še poučujejo. Te bi morale počivati, a ker nam manjka novih poklicev, je treba vztrajati. Pravi pa glede same sebe: „Jaz sem vedno srečna v mojem poklicu, ker vse gre za duše, tudi trpljenje, ki ga ne manjka. Koncil bo tudi nam prinesel marsikake spremembe, nekaj jih je že, tako na primer zdaj vse sestre, tudi jaz, molimo breviri, in sicer v angleščini. Vesela sem tega.“

Od štirih slovenskih oblatinj sv. Frančiška Saleškega, ki delujejo v Južni Afriki, največ piše s. ELIZABETA POGORELC iz kraja Riemvasmaaka. Nekaj pismem je še od januarja lanskega leta naprej, zadnje novice so pa iz januarja letos:

„Odkar sem Vam zadnjič pisala, sem spet prejela iz sklada za vse slovenske misijonarje 50 dolarjev podpore slovenskih rojakov po svetu. Pred kratkim pa me je iznenadil dopis Baragovega misijonskega krožka pri župniji Marije Pomagaj v Torontu, spremljajoč ček 46 dolarjev. Srčna hvala za obeje! Bog ne zapusti svojih in nam pomaga, da moremo nadaljevati z delom. Prijetno nam de zavest, da je med rojaki po svetu toliko dobrih duš, ki mislijo in žrtvujejo za nas!

Tu smo še vedno v negotovosti glede naše bodočnosti, kar zadeva našo šolo. Vlada nam je ukinila dovoljenje, prihodnje leto še nadaljevati s šolo za mešance in hoče, da namesto te uvedemo novo šolo, samo za čistokrvne črnce, in sicer v njih domačem bantu jeziku. Tu pa nihče ne zna tega jezika. V našem misijonu je poleg tega samo 8 do 10 % črncev, domala vsi ostali so mešanci. Zelo Vam priporočam to zadevo v molitev!“

V drugem pismu se misijonarka zahvaljuje misijonskemu krožku lazaristovskega zavoda v Princetonu v U.S.A., ki mu je duša naš sodelavec č. g. Karel Wolbang CM. Od tam so namreč misijonarki poslali dva bogata paketa, v katerih je bil med drugim tudi lep gotski mašni plašč, ki jim je takoj na Véliki petek pomagal iz zadrege. Potem pravi:

„Letos smo spet zelo lepo praznovali Véliki teden. Za cerkev nam služita dve šolski sobi, ker prave cerkvene stavbe še nimamo. Ljudje tu zelo ljubijo cerkvene obrede. Še polovico

udeležencev ni moglo vstopiti. V središču misijona so že skoraj vsi prebivalci katoliški, dočim imamo štiri postojanke v okolici, kjer je še več kot polovica prebivalcev nekrščanska. In tam imamo vsako leto kakih 20 do 25 odraslih krščenih. Otroci so pa tukaj krščeni nekaj dni po rojstvu.“

Če je misijonarka v januarju 1967 potožila, kako negotova je bodočnost njihovega šolstva, pa nam v pismu maja meseca (1967) podaja veselo vest o dovoljenju, da nadaljujejo po starem: „Vlada je priznala, da je šola na našem misijonu poseben primer. Vidimo, da smo bile uslišane po Mariji, kakor smo vsak dan prosile za pomoč. V zahvalo smo ji postavili skromno kapelico, pri kateri se rade ustavljamo, da bi nam tudi v bodoče tako pomagala.“

Zadnje njeno pismo imamo iz začetka letošnjega leta:

„Po sedemmesečnem molku se moram spet malo oglasiti slovenskim dobrotnikom in prijateljem.

Šola je vse leto lepo uspevala. G. nadzornik je skoraj vse učitelje zelo pohvalil. Za prihodnje leto imamo že toliko prijav, da bo vse prenapolnjeno, zlasti ker pritiskajo otroci tudi iz podružniških šol, ki so še vedno zaprte kot je bila naša lani. Zelo nam bo primanjkovalo prostora. V šoli smo do skrajnosti stisnjeni; spalnica je že lani služila 40 dekletom, pa je bila grajena samo za 20. O kaki jedilnici in podobnem ni govoriti. Še dobro, da se na splošno je in spi pod milim nebom, na peščenih tleh, če je le količkaj vreme.

Med tem sem se udeležila provincialnih sestankov za prilagoditev naše družbe sodobnosti v smislu koncila. Tudi novega škofa smo dobili, in sicer msgr. J. Mniderja iz družbe oblatov sv. Frančiška Saleškega. Čakali smo ga skoraj leto dni.“

Zamorska mamica z novorojenčkom

Sestra VINCENCIJA NOVAK pa iz Keimoesa poroča, da stojte sestre tamkaj pred isto nevarnostjo, kakor je bil misijon s. Pogorelc malo preje:

„Država namerava zapreti tudi naše šole v Keimoesu, in to že s prvim januarjem 1968. Kakih 20 minut od nas gradijo ogromno šolsko poslopje, v katerem bo prostora za 2.000 učencev. Koliko otrok bo ostalo potem še za našo šolo? Ne morem si predstavljati misijona brez otrok. Ko sem leta 1935, torej pred 33 leti, prišla semkaj v Keimoes, smo jih imeli že precej, potem je vsako leto njih število naraščalo, tako da jih imamo zdaj okrog 500.

Naš misijon je poleg vsega doletela še strašna povodenj. Že osem mesecev je od nje, pa še ni mogoče sejati radi še vedno razrvane zemlje. Že dva meseca 5 ali 6 traktorjev porav-

Med temile Malgaši se razvija življenje in delo treh slovenskih misijonarjev in misijonark g. Štanta in sestre Mrhar pa Šeme.

nava grudo, stalo nas je skoraj 3.000 dolarjev, in še daleč ni končano. Zato smo za vsak dolar zelo hvaležni. Mi tu živimo iz težljah, iz pridelka. Če zemlja ne rodi, kako naj dnevno nasitimo 150 želodcev naših otrok in uslužbencev?"

Od dveh rodnih sester Šteh se nam je dvakrat oglasila s. TEREZIJA BENIGNA ŠTEH. Tudi ona poroča o skrbeh in težavah, ki nastajajo tamkaj misijoncem radi državne šolske in rasne politike. Kaj pove?

„V začetku tega leta smo bili v velikih skrbeh, skoraj bi morali s šolo ven iz mesta. Imamo nad 700 učencev, mešancev. A, hvala Bogu, ko so najprej vse otroke iz šol različnih veroizpovedi preselili v dve novi veliki šoli, ni bilo več prostora za nas. Vsaj za enkrat smo torej spet v miru in nadaljujemo z delom med mladino.“

V naslednjem pismu se sestra zahvaljuje za knjige, ki smo jih ji po-

slali in za skromen dar iz sklada za vse slovenske misijonarje. Poroča o posvetitvi novega tamkajšnjega škofa, katero je opravil kardinal s škofi posvečevalci in drugimi navzočimi in ob množični udeležbi vernikov cele škofije, ki so prišli od blizu in daleč z avtobusi. Sestre oblatinje so po slovesnosti v cerkvi oskrbele pogostitev vseh gostov in cele množice. Celo za nenavzoče, posebno za reveže so poskrbele: poslale so jim zavitke belega kruha in drugih dobrot.

MADAGASKAR

Na tem velikem otoku ob južnoafriški obali sredi Indijskega Oceana zdaj deluje lazarist JANEZ ŠTANTA CM in dve slovenski usmiljenki, s. Mrhar in s. Šeme, na poti tja pa tudi Franci Buh CM, dočim se jih še več pripravlja, tako v domovini kot v tujini, za slovenski malgaški misijon, ne samo iz vrst redovništva, ampak tudi svetnega klera.

Misijonar Janez Štanta CM nam pošlje pogosto lepe fotografije, dočim je v pismih precej redkobeseden; a ne moremo spregledati dejstva, da nam je v nekaj letih napisal že več izčrpnih člankov iz dežele svojega misijonarjenja. Zelo je zaposlen, ker se mu delo z dneva v dan veča, sodelavcev pa še ni. Na misijon Isoanala, ki ga vodi, je poklical redovnice, ki že pridno delujejo. Ustanavlja gobavsko naselbino, ker spada pod njegovo župnijo mnogo s to boleznijo udarjenih ljudi, pa bi rad poskrbel za čim bolj učinkovito zdravljenje in čim bolj olepšano življenje. Pa je treba cel kup uradnih dovoljenj in papirjev celo za tako razvidno dobro delo...

Pisma usmiljene sestre MARJETE MRHAR so za bodočnost slovenskega misijona na Madagaskarju tako

pomembna, da jih objavljamo v obliki članka v prihodnji številki našega lista.

JUŽNA AMERIKA

Med Čulupi Indijanci, na meji med Argentino in Paraguajem, že 35 let delujejo slovenske šolske sestre. V začetku so bile dolgo časa tamkaj kar štiri, a pred nekako desetimi leti je ena, Evfrozina Jureš, umrla, druga, s. Maksencija Vresnik pa je radi zdravja šla bliže Buenos Airesu in zdaj deluje v hiši šolskih sester pri fari sv. Jožefa v Lanusu, ki jo je ustanovil pokojni msgr. Janez Hladnik in povabil sestre za vodstvo farne šole, dočim sta v misijonu do zadnjega ostali ss. Serafina černe in Tobja Fideršek, kajpada ob celi vrsti ostalih misijonark iz te slovenske družbe, ki se je pa v Argentini in Paragaju ter Urugaju zelo pomnožila z domačinkami in tudi zadobila pred vsem domačinsko lice in delokroge. Zadnje čase je pa morala tudi tretja, s. SERAFINA ČERNE zapustiti misijonsko polje, o čemer nam govori tudi tole njeno pismo z dne 7. junija 1967:

„Četrto postno nedeljo smo imeli v našem misijonu slovesnost sv. birme. 70 birmancev je bilo, in sicer sami Indijanci, med njimi sivolasi indijanski starci in starice. Isti dan jih je precej od njih pristopilo prvič k mizi Gospodovi.

Kmalu za tem praznikom bi morala pričeti šolo z indijanskimi otroci, pa sem zbolela. Morala sem na zdravljenje v Asunción. Kar bolje sem se počutila in sem računala, da grem samo na zdravniški pregled in nabavit potrebna zdravila, nakar da se vrnem v misijon. Pa sem se zelo zmotila. Doživela sem namreč srčni infarkt. Cele tri tedne sem morala ležati pod kisikovim šotorom. Še jesti in piti nisem

smela, ker nisem smela privzdigniti glave. Velikonočne praznike sem obhajala v postelji. Po treh tednih sem lahko vstala, a so mi prepovedali vsako delo. Prve dni še pisati nisem smela in tudi po stopnicah nisem smela iti. Tako sem bila dva meseca brez svete maše, dočim mi je sveto obhajilo dnevno prinašal naš hišni kaplan. Naložili so mi tri mesece počitka pod zdravstvenim nadzorstvom. Zdaj mi poteka tretji mesec, pa sem se začela pripravljati na vrnitev v misijon, a sem v tem prejela pismo od predstojnice, da moram ostati v Asuncionu vsaj do konca leta. V misijon me je šla nadomestovat sestra Paragujka, a gotovo ji bo šlo precej težko, kajti otroci ne znajo nič ali pa prav malo kasteljanski, ampak govore svoj čulupi jezik.“

Misijonarka v naslednjem pismu z dne 18. 11. 1968 z žalostjo v srcu sporoča, da se je njeno misijonsko delovanje na terenu končalo:

„Do zadnjega sem še imela upanje, da se vrnem med Indijance v misijon, pa mi zdravniki ne dovolijo potovati tja. Zato ostanem tu v Asuncionu. Bom pa skušala še kaj storiti za moj dragi misijon — z molitvijo in žrtvijo...“

Naj Vam vsem dragim misijonskim dobrotnikom ljubi Bog poplača vse dobre, ki sem jih nad 30 let prejemale po Vas v misijonu! Z Bogom!“

Tako je od štirih Slovenk ostala med Čulupi samo s. *TOBIJA FIDERŠEK*, ki v pismu koncem leta 1966 č. g. Wolbangu takole opisuje ljudstvo, med katerim deluje:

„Zelo prav nam pride Vaša pomoč za te Indijance, ki so zelo revni, potrebni obleke in hrane. Malo ljudi ve za ta misijon in za te naše ljudi, ki so še iz časov španske zasedbe njihove zemlje. So lepe postave in rjave polti, zelo radi plešejo in poje-

jo. Živijo od rib in nekaj koruze, ki jo pridelajo. Zdaj po več desetletjih dela med njimi, je že precej kristjanov. Me sestre jih učimo brati in pisati, pa krščanskega nauka, seveda vse v njihovem jeziku, ki je sicer zelo težak, a lep. Na žalost se le z veliko težavo tudi krščeni in poučeni otrešajo raznih poganskih razvad, in ker od preje nimajo pravega pojma o Bogu, jih je težko pridobiti za krščanstvo.“

Čez leto dni pa je pisala sledeče vrstice:

„Najprej se Vam lepo zahvalim za dar iz misijonskega sklada! Tu v

misijonu nadaljujemo s poučevanjem v šoli in se ukvarjamo z odraslimi katehumeni. 30. julija je trideset mlajših in starejših prejelo prvo sveto obhajilo. Otroci so bili vsi belo oblečeni, s pomočjo dobrotnikov.“

Sestri Tobiji želimo trdnega zdravlja, da bo mogla čim dalje časa ostati med Indijanci! Sestri Serafini pa čestitamo k tako dolgoletnemu trudu zanje, da ji je končno srce omagalo. Naj se zaveda, da zdaj Bog pričakuje od nje zanje molitvene pomoči in skritega žrtvovanja, Gotovo bo Indijance ljubila do smrti in jim bo v božji ljubezni lahko še vedno stala ob strani!

MISIJONSKI DAROVI

Za Misijonski kolegij Baragovega misijonišča:

Lojze Oražem, Toronto, Kanada, 100 kan. dolarjev; dr. Vojko Bratina, 50 dol.; N. N., 25; Kromar, 10.50; M. Petrič, 6 in Muhič 4 kanadske dolarje; Andrej Bole, Slovenska vas v Argentini, namesto venca na grob pokojni Ani Bole, 2.000 pesov; N. N., Slovenska vas, v zahvalo Baragu, 500 pesov.

Za vse slovenske misijonarje:

Obresti dr. Jakličevega fonda, 36.500 pesov.

Za misijone (v pesih):

Družina Bole, Slovenska vas, 200. Vida Gomišček, Villa Madero, 1.000; družina Pintar, 300; Albin Šega, U.S.A., 1.700.

Za posamezne misijonarje:

N.N., Argentina, je po misijonarjevi mami dal za o. Lovra Tomažina 15.000 pesov.

Tiskovni sklad „Katoliških misijonov“:

Škamlec Rudolf, Mendoza, 600.— pesov.

VSEM ISKRENI BOG POVRNI!

Lepo prosimo vse naročnike, ki morda že nekaj let niso plačali naročnine, da se nas spomnijo in skušajo poravnati svoje obveznosti, za kar jim bomo resnično hvaležni. S tem nam bodo pomagali kriti velike stroške gradnje Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča.

"KATOLIŠKI MISIJIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 Sv. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

(nadaljevanje z druge strani ovitka.)

Naša razpredelnica tako pokaže tele številke:

Dežela	Število naročnikov	Zaželele dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželele dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	29	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	20	Anglija	41	7	—
Avstrija	306	50	7	J. Amerika			
Italija	313	50	4	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	45	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	1	Evropa (ostalo)	15	3	1

Skupaj 113 novih dosmrtnikov!

Lep dosežek in dragoceni prispevek h kritju velikih stroškov tako potrebne gradnje Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča! Trdno upamo, da s sodelovanjem vseh naročnikov, ki morejo sebi in nam privoščiti dosmrtno naročnino, dosežemo število novih takih naročnin, kar bi prineslo vsega skupaj približno 12.000 dolarjev, torej kako petino gradbenih stroškov. To bo res najlepši dar velike, po vsem svetu raztresene družine naročnikov „Katoliških misijonov“ ob dvajsetletnici njih izhajanja v zamejstvu. Lepo prosimo, tako posameznike kot poverjeništa za ta dar! Misijonarji povdarjajo, da so pred vsem po „Katoliških misijonih“ prišli do misijonskega poklica. Če hočemo torej dvigniti število slovenskih misijonarjev in misijonark in pomnožiti sodelovanje Slovencev pri gradnji Kristusove Cerkve v svetu, podprimo „Katoliške misijone“, ta idejni vir slovenskega misijonstva že nad 50 let!

Baragovo misijonišče.

Duhovniki bodo med verniki spodbujali in ohranjali gorečnost za evangelizacijo sveta s tem, da bodo krščanske družine poučevali o tem kako potrebno in častno je, če gojijo misijonske poklice med svojimi sinovi in hčerami; s tem, da bodo med mladino v šolah in v katoliških društvih tako pospeševali zavzetost za misijone, da bodo izmed njih prihajali bodoči glasniki evangelija.

Misijonski odlok

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires